

[Knud Damgaard.]

søgeren på noget uforsvarligt i, at boligudvalget ville handle forstandigt, hurtigt, i denne sag.

Ingomar Petersen (RV):

Til hr. Henning Philipsen vil jeg sige, at valget var jo skyld i det beklagelige, at disse boliglove ikke kunne træde i kraft 1. januar, men nu først har en mulighed pr. 1. april.

Det er rigtigt, at man fra radikal side har rejst tvivl om, om man kunne opnå at bygge disse ca. 40.000 boliger i år. Om man kan opnå det, har jo en lille smule at gøre med, hvor hurtigt folketetinget kan færdigbehandle nogle forslag om ændringer i realkreditlovgivningen, og dér vil jeg sige, at boligforligspartierne jo er enige om, at det er vejen til løsningen. Nogle ændringer i denne realkreditlovgivning skal vi have drøftet, og vi skal have drøftet, hvorledes vi mest hensigtsmæssigt kan sikre, at den årlige boligproduktion ikke afviger væsentligt fra de 40.000 lejligheder; vi skal se at nå til enighed herom, og det vil jeg tro SF også må være interesseret i. Men når vi er i en situation, hvor det kan tage lidt tid at blive enige om dette styringsinstrument — for det er ikke alene et spørgsmål om 40.000 boliger i år, det er også et spørgsmål om fremover at kunne få en stabil byggeproduktion for planlægningen og for beskæftigelsen, i de kommende år at få bygget 40.000 lejligheder — så vil vi af beskæftigelsesmæssige hensyn sætte ind meget kraftigt i en overgangsperiode med at bruge vore ledige bygningshåndværkere inden for et andet felt, men et felt, hvortil man meget hurtigt kan overflytte dem, lige så hurtigt som vi her i folketetinget kan blive færdige med den nødvendige ændring i realkreditlovgivningen.

Så vil jeg sige til hr. Henning Philipsen: lad nu de 5 boligforligspartier selv finde ud af, hvornår et forlig er brudt eller ikke brudt, jeg synes ikke, SF skal interessere sig så forfærdelig meget for det. Vi ved udmærket, hvordan det ligger, og vi er alle sammen interesseret i hurtigst muligt at få gang i beskæftigelsen og interesseret i at opnå disse 40.000 boliger.

Men jeg vil lige sige i forbindelse med det forslag, som hr. Henning Philipsen går så varmt ind for med statslånene, at det beløb,

der er stillet til rådighed, kan allerhøjest række til 5.000 parcelhuse af de 32.000 boliger, man mangler. Hvem skal have, og hvem skal ikke have? Jeg kan ikke forstå, at SF kan gå ind for et forslag, som direkte vil virke uretfærdigt og ikke virke særlig hensigtsmæssigt til fremme af beskæftigelsen.

Henning Philipsen (SF):

Jeg er ked af, at boligministeren i sit svar til ordførerne tillægger mig standpunkter og synspunkter, jeg ikke har givet udtryk for. Det ligner normalt ikke ministeren. Jeg har ikke på noget tidspunkt spurgt ministeren, om han ville acceptere et andet flertal end det pågældende. Det er andre ordførere fra, skal jeg sige beslægtede partier, som har stillet et sådant spørgsmål.

Det er den ene ting, men det, jeg til gengæld har gjort, og det vil jeg gerne gentage, er, at jeg har opfordret socialdemokratiet til at bryde dette forlig, fordi jeg mener, såvel regeringen som socialdemokratiet har al rimelig grund til at betragte dette efter min mening onde boligforlig som bortfaldet.

Lad det nu også være et svar til hr. Knud Damgaard, som siger, at jeg opfordrer socialdemokratiet til at løbe fra noget. Nej, det gør jeg ikke, for det ved jeg socialdemokratiet ikke gør — og det er sagt som en venlig bemærkning til socialdemokratiet. Men når man indgår et forlig, så indgår man et forlig under visse forudsætninger, for min skyld gerne på visse præmisser. Disse forudsætninger er ikke længere til stede, og jeg dokumenterede i tirsdags, at i hvert fald hvad angår de 8.000 almennyttige boliger, er forudsætningerne ikke længere til stede, nemlig når det drejer sig om at opkræve de beløb, man talte om i forbindelse med disse 8.000 almennyttige boliger. Det er de forudsætninger, der er brudt, såvel som den omstændighed, at repræsentanter for andre forligspartier har udtalt, at hvis socialdemokratiet fremsatte dette forslag, ville man betragte det som et brud på boligforliget.

Det er derfor, jeg siger: bryd det, fordi I har al rimelig grund til det. I har mere end grund til at gøre det. Og når det er sagt, vil jeg sige, at så tror jeg nok, vi kunne få nogle andre diskussioner i gang, så kunne vi måske finde frem til andre og bedre løsninger i folketetinget, end vi kan nu.